

S bolševikmi na večné časy? Progresívci - verní nasledovatelia Marxa a Engelsa

- editor007 | 22. června 2024

SLOVENSKO: Politickí väzni, ktorí svojim nezištným angažovaním za demokraciu ju pomáhali nastoliť, samozrejme nemôžu obísť zločinecký atentát na demokraticky zvoleného premiéra. Ono to zase až také nóvum, ako sa nám snažia „naše“ médiá nahovoriť, nie je, len si spomeňme na atentát československých socdemákov na Andreja Hlinku v roku 1921 v Trnave, na ktorý roľník Štefan Mikuš doplatil životom.

No, ale, keď sme už pri sociálnej demokracii, tak sme samozrejme pri Marxovi. Stačí pripomenúť, že aj slovo „bolševik“ vzniklo na pôde marxistickej strany v roku 1903, keď na jednom nepodstatnom zjazde mali pri hlasovaní náhodou väčšinu, čo sa im neskôr už veľmi zopakovať nepodarilo. Takže postupne sa prestalo aj hlasovať.

Ešte pred novembrom 1989 bolo medzi nekonvenčnými mladými ľuďmi dosť frekventované označenie súdruhov slovom bolševik.

Mohol to byť člen strany, alebo len brutálne nekultúrny jedinec. Stručne, v jednom slove sme mali nielen odkaz na to, odiaľ k nám komunizmus prišiel, ale aj na jeho spôsoby a ideológiu. Zároveň nám všetkým bolo jasné, že tá ideológia znamenala marxizmus. Či už pôvodný, alebo jeho leninská podoba, ktorú by v súčasnosti mnohí marxistickí špekulanti radi označili za falzifikáciu „majstrovho“ učenia. Kdeže!

Slovná zásoba „klasikov“

Ale podme k atentátu a k tomu, kto ho uvaril, v akých nádobách a z akých ingrediencií. Hneď po atentáte kolovala po internete fotka atentátnika medzi dvoma plagátmi. Na tom jednom bolo „Smerom k sviniam“. Karl Marx ako vyšitý.

Tak si zalistujme v MEW (Marx-Engels Werke), kde okrem známych prác nájdeme aj články Neue Rheinische Zeitung, kde bol Marx šéfredaktorom a hlavne je tam uverejnená korešpondencia medzi „klasikmi“. A v tej si nekladú servítku na ústa ako v uverejnených prácach, kde sa báli cenzúry.

Uvediem len pár výrazov (niektoré pre istotu len po nemecky), ktorými sa to tam len tak hmýri. „Prasa, nehanebné hovädo, osol, špinavá opica, papierová kloaka, ľudské smetie, malé národy odpad ľudstva, robotnícka banda (to keď nie a nie začať tú vytúženú revolúciu), sprostý plebs, parlamentný kreténizmus, roľníci ako najhlúpejšia vrstva na svete, sviniar, Scheiße, Kot, demokratische Pißjauche, bepißte Pudel, Kanaille ...“

Po fajnových spôsoboch však treba aspoň stručne spomenúť aj nosné prvky Marxovej ideológie, ten základný manuál našich progresívnych bolševikov, ktorý sa snažia naplniť do bodky.

Začnem internacionalizmom. Všetci poznáme záverečnú vetu Komunistického manifestu: „Proletári všetkých krajín, spojte sa!“

Marx-Engelsov internacionalizmus, ten prapôvod globalizmu, však má dve tváre. Na jednej strane je to vyzdvihovanie tých najlenivejších a najhlúpejších na úkor inteligentných a pracovitých ľudí, čo sme zažili aj na vlastnej koži so všetkými neželanými dôsledkami.

V súčasnosti je to agenda podpory imigrácie, aby sa do Európy nahrnulo čo najviac ľudí bez akejkoľvek kultúry, ktorých predkovia polihovali pod palmami a nič im nezanechali, na rozdiel od našich pracovitých otcov a dedov, ktorí ani nevedeli čo je to dovolenka.

Túto agendu so zápalom prebrali aj naši progresívcia a ich tlač, no je to skôr zápal mozgových blán a prebratá Marxova chuť všetko rozbiť. Veď ten ani len netušil, čo je vlastne robotník, tak ako naši bolševici netušia, ako sa správa človek, ktorého 2000 rokov formovala úplne iná civilizácia a kultúra. Asi si myslia, že to napravia nejakým záväzkovým hnutím. My sme však nevstupovali do EÚ preto, aby sme sa napokon ocitli v Afrike.

Progresívcia verní nasledovatelia Marxa a Engelsa

Druhá tvár marxistického internacionalizmu, ktorá sa tiež veľmi podobá na dnešný globalizmus a až príliš na politiku PS, zase hovorí o lepších národoch, konkrétne pre Marxa to boli Nemci a Maďari a o reakčných národoch bez histórie, kam ráta aj Slovákov, ktoré počas revolúcie treba nelútostným terorom vykynožiť, vrátane ich mien. Až to bude ten pravý progres.

V krátkosti ešte spomeniem dve veci, kde politici Progresívneho Slovenska sú vernými nasledovateľmi Marxa a Engelsa aj Komunistického manifestu. Pričom verbálne až podozrivo nahlas sa títo tvrdia bolševici vyhlasujú za antikomunistov.

Marx napísal, že rodina sa musí teoreticky a prakticky zničiť. Vo svojom extrémne zúženom pohľade videl v nej výlučne prostriedok buržoázie na budovanie kapitálu. A tlač, ako prvú povinnosť, ukladá všetky základy stávajúceho politického stavu podryvať.

Naši bolševici na to idú postupne a hlásaním najrôznejších sexuálnych a biologických úchyliet chcú ukázať na zbytočnosť rodiny. O tom je celý gender či LGBTI, čo sú v normálnej spoločnosti témy pre obskúrne nočné kluby a nie na verejné predvádzanie sa. Podľa „našej“ tlače právo na rodinu už majú iba homosexuáli.

A už len telegraficky o náboženstve. Pre Marxa zničenie náboženstva, toho „ópia ľudstva“, bolo hlavným predpokladom pre úspech revolúcie.

Už dávno pred Gramscim ukázal na nezlučiteľnosť náboženského presvedčenia robotníkov s progresívnou revolúciou. Jeho nasledovníci, bolševici zo SME, už tak odviazali svoju nenávisť, že napríklad čarovnú speváčku Simu Martausovú kvôli jej presvedčeniu odporúčali dokonca „zašit, aspoň aby sa zastavila nová produkcia“. Čo ešte za tým môže nasledovať? Potom sa nemôžeme čudovať, že Marxove názory, jeho nenávisť, spôsobili v 20. storočí vyvraždenie zhruba 100 miliónov (!) ľudí.

Cieľom je rozbiť svet

Takže čo je okrem vyvražďovania nepohodlných, zaostalých ľudí minulosti Marxov odkaz? Jednoducho treba rozbiť celý svet. A to sme ešte nespomínali zničenie vlastníctva ako takého, výrobu „nových ľudí“ či absolútne neuznávanie práva.

Veď v maturitných rokoch ho spolužiaci prezývali „ničiteľ“. Arnold Künzli vo svojej psychografii Marxových veršov, ktoré napísal v mladosti, uviedol: „mieša sa tam vzdor a výsmech, závišť, pomsta, nenávisť, pohrdanie, snaha o deštrukciu a sebazničenie ... spojené s vôľou k moci a sebazbožšteniu“.

To ako keby písal o „našich“ súčasných bolševických masmédiách. Aspoň vidno, kto je ich duchovný otec. Teraz sa dosť používa termín neomarxizmus, čo je nedorozumenie, pretože agenda týchto nových agresívcov je čistý marxizmus, s jediným malým rozdielom: najväčší rasistickí nepriatelia

pokroku už nie sú Židia, tí boli pre Marxa, najväčší odpad sveta sú teraz bieli kresťania.

Rasizmus, teda vyčleňovanie tých „zlých“, patrí k podstate marxizmu. Ešte raz načrime do Marxovho slovníka: „židovský čachrár, židko, židulko, icik, židovská sekta, poľskí židia, tá najšpinavšia rasa, židovská nehanebnosť, židotlač, židovská emancipácia je v konečnom dôsledku emancipácia ľudstva od židovstva...“

Ferdinanda Lassaleho, od ktorého si o.i. požičiaval peniaze, charakterizoval takto: „odporný, podlízavý žid z Breslau, premalovaný všetkými pomádami a líčidlami.“ Nuž, vyzerá to tak, že aj nacisti uznávali Marxa.

Akonáhle začneme používať slovo bolševik, v žiadnom prípade nemôžeme vynechať súdruha Lenina.

Toho hlavne pre jeho praktické kroky, ktoré sú nerozlučne spojené s históriou bolševikov a dávajú im neodňateľne originálny tvar. Veru, ľahko sa správať pragmaticky, keď človek nie je viazaný nijakou morálkou. Ani kresťanskou, ani ľudskou a k dispozícii má milióny. Leninove spôsoby dokonale predvídal už Dostojevskij vo svojich „Diablom posadnutých“, ako sa za ním pohrne luza, keď jej dá právo na „nečestnosť“.

Pokus o atentát nie je fraška

Aby sme ukázali, že používanie slova bolševik na progresívcov po každej stránke sedí, aj po praktickej, nielen po ideologickej, uvedieme niečo z udalostí VOSR z roku 1917 a 1918.

Predovšetkým – bolševici mali od nemeckého generálneho štábu takmer neobmedzené prostriedky, aby sa pomocou prevratu zrušil východný front.

A tak začali vydávať noviny v obrovských nákladoch, vojakom bolo distribuovaných 100 000 exemplárov bolševických novín denne. Začiatkom júla už denný náklad novín a letákov činil 320 000 kusov(!). No a postupne boli ovládnuté či zrušené všetky ostatné nebolševické noviny.

Výsledok však bol biedny – bolševici nielenže vo voľbách do celým Ruskom najtúžobnejšie očakávaného „Ústavodarného zhromaždenia“ nezískali väčšinu delegátov, ale ani pri samotnom zasadnutí zhromaždenia v januári 1918 nevyhrávali žiadne hlasovania.

Prvý sa zo šoku spamätal Lenin a poslal dobre zaplatených petrohradských námorníkov, aby „Ústavodarné zhromaždenie“ vraždami a terorom cez noc jednoducho rozohnali.

Či vo väčšine či v menšine, marxistické nezmysly treba uskutočniť za každú cenu. K tomu už len zacytujeme súdruha Volodarského: „Masy v Rusku nikdy netrpeli parlamentným kreténizmom. Pokiaľ sa masy s volebnými lístkami zmýlia, bude treba zobrať do rúk novú zbraň.“

Keďže organizátori „nežnej“ veľmi dobre vymysleli KDĽ, aby im nikdy neuškodilo, zostali tu v podstate iba dva tábory, obidva bolševické.

No pokiaľ Smer, nebyť takých červených fanatikov ako je Blaha a Chmelár, je ideologicky dosť v útlme, vypáchnutý, ba dokonca už sa správa skôr ako klasická sociálna demokracia s mierne konzervatívnymi „slovenskými“ prvkami, ozajstný marxistický, lavičiarsky bolševizmus tu zosobňuje a pestuje Progresívne Slovensko.

Aj so svojim totalitným aktivizmom ako z 50. rokov. Ak si niekto myslel, že tento aktivizmus, na rozdiel od tých 50. rokov sa zaobíde predsa len bez krvi, ako vidíme, mýlil sa. Hovorí sa, že história sa zvykne opakovať ako fraška. No nech naši bolševici z PS pôsobia akokoľvek komicky, repríza

marxistických šialenstiev, rovnako ako pokus o atentát na demokraticky zvoleného premiéra žiadna fraška veru nie je.

AUTOR: Ján Litecký Šveda

ZDROJ: Svedectvo / SKS